

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.749 van 15 maart 2002
in de zaak A. 95.005/XIV-3587.**

In zake : XXX,
 wonende te 1080 BRUSSEL,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX VAn Joegoslavische nationaliteit, op 29 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 maart 1999 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 21 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, die verschijnt in persoon, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 30 oktober 1998 en zich die dag vluchteling verklaart; dat op 5 maart 1999 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 16 augustus 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt :

“1. Eerste middel: schending van art. 52 par. 1, alinea 7, van art. 57/6, 1^e en van art. 63/3 par. 1, 1^e lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

Doordat klaarblijkelijk middels de bestreden beslissing, zonder dat dit evenwel gespecificeerd wordt, de Commissaris-generaal toepassing maakt van art. 63/3 par. 1, 1^e lid van de voormelde Wet van 15 december 1980, door de belissing van de Gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, genomen overeenkomstig art. 52 par. 1, 7^e van dezelfde Wet, te bevestigen.

Terwijl, overeenkomstig de bepalingen van art. 52 par. 1, 7e, de Minister van Binnenlandse Zaken tot de verblijfsweigering besloot en de asielaanvraag kennelijk ongegrond verklaarde omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en de Commissaris-generaal, dewelke kennis neemt van het dringend beroep tegen dergelijke beslissing, ofwel deze beslissing bevestigt, ofwel beslist dat er een verder onderzoek noodzakelijk is in afwachting van een beslissing ten gronde in de zin van art. 57/6, 1e lid, 1e van dezelfde Wet.

Dat in casu evenwel blijkt dat door verzoeker wel degelijk gegevens aangebracht werden waaruit blijkt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en in de bestreden beslissing derhalve dan ook niet zonder meer gesteld kan worden dat dergelijke gegevens niet aangebracht werden.

Dat immers in de bestreden beslissing zelf er een samenvatting gegeven wordt van de gegevens dewelke verzoeker aangebracht heeft waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dus niet zomaar gesteld kan worden dat dit niet het geval zou zijn.

Dat in tegendeel uit de bestreden beslissing blijkt dat de gegevens, dewelke door verzoeker aangebracht werden, onderzocht werden en stuk voor stuk beantwoord werden, waardoor bevestigd wordt dat er wel degelijk gegevens aangebracht werden.

Dat aldus de bestreden beslissing een beslissing ten gronde is in de zin van art. 57/6, 1^e lid, 1 van de voormelde Wet, daar een uitspraak ten gronde gedaan wordt over de asielaanvraag van verzoeker en geantwoord wordt op de argumenten dewelke door hem naar voor gebracht werden ter staving van zijn asielaanvraag.

Dat verzoeker niet inziet op welke wijze nog een andere beslissing ten gronde in het kader van zijn asielaanvraag genomen zou kunnen worden, wat in casu immers gebeurde middels de bestreden beslissing, daar op gedetailleerde wijze ieder door hem aangebracht element onderzocht werd ;

Dat aldus de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid, krachtens art. 63/3 par. 1 overschreden heeft door de bestreden beslissing te bevestigen en door reeds een uitspraak te doen ten gronde in de zin van art. 57/6, 1^e van voormelde Wet ;

Dat de Commissaris-generaal derhalve, overeenkomstig art. 63/3 par. 1 verzoeker voorlopig diende toe te laten tot binnenkomst op het grondgebied in afwachting van de beslissing ten gronde in de zin van art. 57/6, 1^e lid, 1^e;

Dat de Commissaris-generaal middels de bestreden beslissing reeds overging, enerzijds, tot het vaststellen dat er geen gegevens aangebracht worden ter staving van de asielaanvraag, doch anderzijds, elk van deze gegevens grondig onderzocht”;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in dit middel onder meer de schending aanvoert van artikel 52, §1, 7/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verkort vreemdelingenwet) dat betrekking heeft op de vreemdeling die het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en die aan de grens vraagt om als dusdanig erkend te worden; dat uit haar uiteenzetting van het middel echter blijkt dat zij doelt op de schending van artikel 52, §2, 2/ j/ artikel 52, §1, 7/; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de commissaris-generaal wanneer hij in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, op basis van artikel 52, §2, 2/, j/ artikel 52, §1, 7/, van de vreemdelingenwet kan oordelen dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten wordt in die hoedanigheid in het rijk te verblijven wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het kader hiervan een beperkt onderzoek naar de grond van de asielaanvraag kan doen; dat in casu zeker niet, zoals de verzoekende partij beweert, “de gegevens, dewelke door (haar) aangebracht werden, onderzocht werden en stuk voor stuk beantwoord werden” waardoor de commissaris-generaal een uitspraak over de grond zou hebben gedaan in de zin van artikel 57/6, 1/ van de vreemdelingenwet; dat in voorliggend geval de commissaris-generaal de asielaanvraag heeft verworpen op grond van het determinerende motief dat haar vrees niet meer actueel is gelet op de gewijzigde situatie in Kosovo; dat de commissaris-generaal bij zijn beoordeling van de actuele toestand in Kosovo steunt op resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat de verzoekende partij deze vaststelling van de actuele toestand niet tracht te ontkrachten; dat door op basis van deze resolutie te oordelen dat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Conventie van Genève, de commissaris-generaal de aangehaalde bepalingen niet schendt en inzonderheid geen beslissing ten gronde neemt in de zin van artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet; dat het middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt :

“2. Tweede middel : schending van art. 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juni 1991 :

Dat de motiveringsplicht inhoudt dat de administratieve beslissing zowel formeel als materieel correct gemotiveerd dient te worden en dat dit ondermeer inhoudt dat in de motivering geen tegenstrijdigheden aanwezig mogen zijn;

Dat evenwel de bestreden beslissing niet voldoet aan deze motiveringsverplichting, gelet op het feit dat zij gebaseerd is op het feit dat door verzoeker geen gegevens aangebracht zouden zijn ter staving van zijn asielaanvraag, dit terwijl tegelijkertijd alle door verzoeker aangebrachte gegevens samengevat worden in de bestreden beslissing en bovendien onderzocht;

Dat, ingevolge deze tegenstrijdigheden in de motivering, de bestreden beslissing niet voldoet aan de hierbovenvermelde bepaling van de Motiveringswet.

Dat de motivatie dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is, bezwaarlijk als een ernstige motivering van de schending van de hoorplicht beschouwd kan worden, nu algemeen geweten is dat in het kader van het dringend beroep, georganiseerd door de art. 63 § 2 e.v. van de voormelde Wet van 15 december 1980, de Commissaris-generaal of zijn afgevaardigden steeds de asielzoeker horen, ook in geval het gaat om een dringend beroep tegen een beslissing genomen door de Minister of zijn Gemachtigde op grond van art. 52 § 1, 7° van voormelde Wet;

Dat aldus de vermelding dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is, niet volstaat om voorbij te gaan aan de hoorplicht”;

2.2.2. Overwegende dat de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze; dat het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Overwegende dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen; dat immers in de motivering van de bestreden beslissing wordt vermeld dat sinds verzoekers vertrek de situatie in Kosovo gevoelig is gewijzigd, dat de ingeroepen vrees van betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking in Kosovo niet meer actueel is, dat “overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de

Verenigde Naties op 10 juni 1999, (...) de Servische ordetroepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo (hebben) teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst", dat in geval van moeilijkheden verzoekende partij zich kan wenden tot de internationale gemeenschap die ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen en het dagelijks leven te normaliseren; dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen besloten plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid dient te motiveren waarom de asielaanvrager niet wordt gehoord, temeer dat -zoals uit het derde middel blijkt- de hoorplicht te dezen niet geldt; dat verzoekers kritiek ter zake niet dienstig is; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt :

“3. Derde middel : schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de hoorplicht :

Dat algemeen aanvaard wordt dat de rechtsonderhorige, in het kader van een aanvraag waarbij geoordeeld wordt over zijn rechten, het recht heeft om gehoord te worden;

Dat dit in het bijzonder geldt ten aanzien van een asielaanvraag waarbij geoordeeld wordt door de administratieve overheid omtrent essentiële mensenrechten, zoals in de eerste plaats het recht op leven en de bescherming hiervan in het kader van de asielprocedure;

Dat in casu evenwel door de Commissaris-generaal geoordeeld werd dat het niet noodzakelijk is om betrokkene te horen, zonder op duidelijke wijze te motiveren waarom.”;

2.3.2. Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van verzoekende partij kennelijk ongegrond is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het middel faalt naar recht;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien maart tweeduizend en twee, door ;

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.